

GLORIA POLO

ŽAIBO
NUTRENKTA

Atsidūriau prie Pragaro ir Dangaus vartų

Turinys

Įvadas	7
Glorijos Polo liudijimas	9
Kokius Dievo stebuklus patyriau	11
Kitas įvykio aspektas	16
Pirmas sugrįžimas	19
Tuštystė	21
Ligoninėje	22
Velnius tikrai egzistuoja	24
Santuokos sakramentas	31
Velnio gudrybė.....	38
Sielos skaistykloje	40
Mačiau savo tėvus	43
Eutanazija	45
Egzaminas	47
Ezoterika, reinkarnacija	51
Aš ir mano šeima	52
Netark savo Viešpaties vardo be reikalo	55
Švęsk Viešpaties dieną	58
Kunigai	61
Mirties valanda – paskutinė mūsų valanda	64
Gerbk savo tėvą ir motiną	66
Nežudyk! Abortai	71
Mano draugės Estelos abortas	76

Nekaltybę praradau būdama šešiolikos	80
Nesvetimauk	93
Nevok	95
Neliudyk melagingai prieš savo artimą	98
... Bet ko, kas priklauso tavo artimui	100
Gyvenimo knyga	104
Paskutinis klausimas	107
Dievo meilė	112
Mano vyro – mano vaikų tėvo – pomirtinis prisipažinimas	121
Taigi, kas atsitiko?	123

Įvadas

Jei manote, kad gyvenimas po mirties tėra tik gera medžiaga filmų kūrėjams, arba kad mūsų gyvenimas žemėje tiesiog baigiasi mirtimi, būtinai perskaitykite šį liudijimą. Ir perskaitykite atidžiai – nuo pradžios iki pabaigos, nieko nepraleisdami. Kad ir kokia skeptiška būtų jūsų nuomonė, ji tikriausiai pasikeis.

Tai liudijimas apie tikrą, kruopščiai dokumentuotą faktą ir įvykį, įvykusį 1995-aisiais. Patyrusi nelaimingą atsitikimą kolumbietė odontologė Glorija Polo „žuvo“, tiksliau tariant, buvo taip sunkiai sužalota, kad keletą dienų buvo klinikinės mirties būsenos, o jos gyvybę palaikė tik medicinos prietaisai. Juos išjungus moteris būtų mirusi. Su ja dirbę gydytojai jau buvo įsitikinę, kad ją prarado, tad norėjo išjungti aparatūrą. Ir tik jos sesuo – taip pat gydytoja – neprarasdama vilties reikalavo, kad įranga veiktų toliau.

Klinikinės mirties metu Glorija Polo atsidūrė kitoje mūsų realybės pusėje, kitame pasaulyje, tačiau jai pavyko sugrįžti į gyvenimą ir visiems apie tai papasakoti, ypač tiems, kam sunku patikėti pomirtiniu gyvenimu. Ji grįžo pas mus su svarbia žinia. Tai, ką perskaitysite šioje knygoje, papasakota jos pačios.

Per savo mistinę patirtį, kurią ji sugebėjo išsamiai atpasakoti, Glorija Polo turėjo galimybę pažvelgti į savo Gyvenimo

knygą. Ši patirtis ją taip sukretė, kad Viešpaties valia ji tapo „balsu, šaukiančiu dykumoje“ – mūsų dabartinės tikrovės „tikėjimo dykumoje“. Be to, šios žinios esmė yra ne kas kita, kaip neišmatuojama Dievo meilė ir gailestingumas mums, žmonėms. Taigi Glorija kalba tą patį, ką nuolat kartojo ir tuometinis popiežius Benediktas XVI savo enciklikoje *DEUS CARITAS EST* („Dievas yra meilė“): „Dievas nuolat mums pateikia įrodymų, bet, nepaisant visko, mes vis tiek neigiame Jo egzistavimą.“

Glorijos Polo liudijimas

Sveiki! Telaimina jus Dievas, brangūs broliai ir seserys! Man didelis džiaugsmas, kad galiu būti čia ir pasidalyti su jumis neišmatuojama Dievo man duota dovana. Tai, apie ką jums papasakosiu, įvyko 1995 m. gegužės 5 d., apie 16.30 val., Kolumbijoje, Bogotos nacionaliniame universitete.

Aš esu odontologė. Tą dieną kartu su savo dvidešimt trejų metų sūnėnu, taip pat odontologu, dirbome prie disertacijos. Buvo lietingas penktadienis. Su vyru ir sūnėnu nuėjome į universiteto odontologijos skyrių pasiimti reikalingų knygų. Lijo, todėl su sūnėnu ėjome kartu po vienu mažu skėčiu. O vyras, susisupęs į neperšlampamą lietpaltį, slėpdamasis nuo lietaus, ėjo palei pat pagrindinės bibliotekos sieną. Vengdami balų nepastebėjome, kaip priėjome medžių alėją. Bandant peršokti per vieną gilią balą, į mus trenkė žaibas, toks galingas, kad praradome sąmonę. Mano sūnėnas mirė vietoje.

Žaibas persmelkė jį iš nugaros, išdegindamas visą kūną iš vidaus. Išoriškai jis atrodė nenukentėjęs. Nors buvo jaunas, jis nuoširdžiai tikėjo Dievą, ypač gerbė Kūdikelį Jėzų ir ant krūtinės nešiojo medalioną su jo atvaizdu kvarco kristale. Teismo medicinos ekspertai vėliau teigė, kad būtent šis kristalas pritraukė žaibą. Ir jis trenkė jam tiesiai į širdį. Ji iškart sustojo, sudegė visi organai, o tada žaibas paliko kūną per kojas. Atvykę greitosios pagalbos ir reanimacijos specialistai

niekuo nebegalėjo padėti. Tačiau išoriškai nesimatė jokių nudegimų!

O man žaibas pervėrė petį ir siaubingai nudegino visą kūną tiek viduje, tiek išoriškai. Mano kūnas, kurį matote dabar, yra Dievo Gailestingumo dovana – tai mūsų gerojo ir, nepaisant visko, mus mylinčio Dievo Gailestingumo apraiška. Nuo to stipraus žaibo smūgio visas kūnas stipriai apdegė, aš praradau krūtis, o kairėje pusėje, kur buvo krūtis, liko gana gilus įdubimas. Nebeturėjau kūno: šonkauliai, pilvas, kirkšnys, kojos ir kepenys – viskas apanglėjo.

Perėjęs per mano kūną žaibas išėjo per kairę koją. Apdegė mano inkstai, plaučiai ir viena iš kiaušidžių. Naudojau varinę kontracepcijos priemonę, o varis juk puikus elektros laidininkas! Taigi mano kiaušidės labai smarkiai apdegė. Jos susitraukė ir tapo mažos kaip vynuogės. Mano širdis sustojo, gyvybės manyje praktiškai nebeliko. Nuo žaibo sukeltų elektros virpesių mano kūnas drebėjo ir purtėsi. Šlapia žemė buvo įsielektrinusi, todėl iš pradžių niekas negalėjo padėti, nes ilgą laiką prie manęs buvo tiesiog neįmanoma prieiti.

Kokius Dievo stebuklus patyriau

Tokiu nepaprastu būdu, patyrusi daugybę sunkių sužalojimų, nudegimų, ilgą laiką sustojus širdžiai (pirmosiomis minutėmis niekas negalėjo manęs paliesti, nes buvau įsielektrinusi), susidūrusi su mirtina grėsme gyvybei, patyriau ir neapsakomą mūsų Viešpaties Dievo gerumą bei neišmatuojamą gailestingumą; jis glaudžia mus visus prie savo širdies ir nepailsdamas kviečia visada krieptis į Jį.

Ir šie faktai, šie mano kūno išgyvenimai liudija Viešpaties stebuklus. Pirma, sustojusi širdis – deguonis negalėjo pasiekti smegenų, todėl tai turėjo sukelti rimtas pasekmes.

(Gydytojų komentaras: „Šiuo atveju gyvybę gali išgelbėti tik skubi reanimacija, nes praėjus trims minutėms po širdies sustojimo deguonies trūkumas sukelia negrįžtamus procesus. Pacientai, kuriems sustoja širdis, turi labai mažai galimybių išgyventi, o rimtos pasekmės yra neišvengiamos.“)

Vis dėlto, nors mano širdis buvo ilgą laiką sustojusi, galiausiai prijungus mane prie kvėpavimo aparato po kiek laiko atgavau sąmonę ir gydytojai nepastebėjo jokių pažeidimų mano smegenyse; galite ir patys tuo įsitikinti, matydami mane čia. Daugelis Bogotos gydytojų aiškino mano seseriai, kuri pati yra gydytoja, kad beviltiška ir beprasmiška toliau laikyti kūną, prijungtą prie dirbtinio kvėpavimo aparato, įtikinėjo ją nutraukti gyvybės palaikymą. Tačiau nepaisydama šių logiškų patarimų

mano sesuo užsispyrusi ir pasitelkusi visus ligoninėje turimus ryšius reikalavo, kad aš būčiau ir toliau prijungta prie įrangos. Kas tai per medicininis požiūriu nepaaiškinamas stebuklas!

Taip pat didžiulis stebuklas, kad atsigavo mano inkstai bei plaučiai ir vėl pradėjo normaliai funkcionuoti. Manydami, kad inkstai pažeisti negrižtamai, gydytojai neskyrė dializės. Ir nutarė, kad nėra jokio reikalo prijungti manęs prie dirbtinio inksto, nes aš vis tiek neišgyvensiu. Tačiau, nepaisydami medikų nuomonės, mano sudegę inkstai vėl pradėjo veikti.

Kitas didžiulis stebuklas – atsinaujinusi oda. Nulupus ir pašalinus apanglėjusią odą, mano kūnas atrodė kaip viena didžiulė gyva žaizda. Matėsi atviri gyvi audiniai. Siaubingai skaudėjo! Degino taip, tarsi nuolat būčiau ugnyje. Su kiekvienu įkvėpimu viskas manyje tarsi degė, tiek viduje, tiek išorėje. Viską skaudėjo, nejaučiau pėdų žemiau kulkšnių. Kai gydytojai valydavo atviras žaizdas, nejausdavau kojų, o kitų kūno dalių valymas sukeldavo beprotišką skausmą. Pėdos priminė du suodinus pagalius – jos buvo visiškai juodos.

Po mėnesio gydytojai atėjo pas mane ir tarė: „Glorija, tik pažiūrėk, kokį didelį, neįtikėtiną stebuklą padarė Dievas. Tiesiog nuostabu, kad beveik visa oda atsinaujino. Ir nors ji dar tik plonytis audinys atskirose vietose, nors dar begalė atvirų vietų, tos gyjančios vietos leidžia tikėtis, kad greitai oda pasidengs visas kūnas. Mes nerimaujame tik dėl tavo kojų. Čia niekuo negalime padėti. Deja, jas teks amputuoti.“

Iki nelaimės buvau sportiška, mėgau aerobiką, todėl išgirdusi, kad reikia amputuoti pėdas, iškart pagalvojau: „Turiu kuo greičiau pabėgti iš šios ligoninės! Reikia iš čia dingti, kad išsaugočiau kojas!“ Gydytojams išėjus iš palatos, iškart pakilau iš lovos, rimtai ketindama pabėgti. Tačiau žengus pirmą žingsnį kojos neatlaikė ir nukritau ant pilvo, kaip varlė, dar

neišmokusi šokinėti, tegalinti tik šliaužioti. Po šio įvykio jie perkėlė mane iš penkto aukšto į septintą. Ir žinote, ką ten sutikau? Moterį, kuriai kojos buvo amputuotos ties keliais. Ji laukė, kol kojos bus amputuotos iki dubens. Pažiūrėjusi į tą moterį pagalvojau: kiek pinigų reikia naujoms kojoms nusipirkti?

O juk naujų kojų nenusipirksi už jokių pasaulio lobius. Koks stebuklas: kojos! Gydytojams ruošiantis jas amputuoti, mane apėmė gilus liūdesys. Pirmą kartą kilo mintis, kad niekada gyvenime nepadėkojau Dievui už tokį stebuklą – kojas. Tik priešingai, prievartavau savo kūną, norėdama sulieknėti. Kaip pamišusi badavau, išleidau daug pinigų dietoms ir visokiems lieknėjimo kursams, kad tik būčiau lieknesnė, kad mano kojos būtų plonesnės. Ir tai nebuvo vienkartinės išlaidos; tam išleidau neįtikėtinais daug pinigų. O dabar štai matau tik tai, kas liko iš mano kojų – jos buvo be raumenų, plonos kaip šakaliai, visiškai juodos, išvarpytos ir skylėtos iš visų pusių. Ir dėkojau Dievui už savo beformes kojas. Staiga jos tapo man be galo brangios. Nebebuvo svarbu, kaip atrodė, svarbiausia – kad jos apskritai buvo!

Pradėjau dėkoti Dievui. Tariau: „Ačiū, Viešpatie, kad suteikė man dar vieną galimybę! Labai ačiū už šią galimybę, kurios nenusipelniau. Bet, brangus Dieve, iš visos širdies prašau Tavęs vienos malonės, labai mažos. Leisk man turėti kojas, net jei jos tokios negražios! Palik man jas, kad galėčiau bent pajudėti, o kartais atsikelti ir atsistoti. Palik man jas, prašau, palik bent tokias, kokios yra. Amžinai būsiu tau dėkinga!“

Ir staiga pradėjau jausti savo kojas. Buvo penktadienis. Per savaitgalį šie mano juodi mirtinai sustingę šakaliukai, atrodę tarsi burbulais pasidengusio juodo limonado stiklinė, pradėjo rausti ir šviesėti.

Pajutau, kad šiomis apdegusiomis kojomis vėl pradėjo te-
kėti kraujas. Vis labiau jas jaučiau, savo kojas. Kai pirmadie-
nį gydytojai priėjo prie mano lovos norėdami paskutinį kartą
prieš amputaciją apžiūrėti, labai nustebo pamatę mane atsi-
kėlusią ir nenukritusią ant žemės. Jie čiupinėjo mano kojas ir
tiesiog negalėjo patikėti savo akimis. Parodžiau jiems, kokius
judesius galiu daryti su savo kojomis. Tiesa, tai man kėlė di-
džiulį skausmą, bet svarbiausia, kad galėjau jas judinti! Ir visa
tai įvyko mediciniškai nepaaiškinamu būdu, gydytojai buvo
šokiruoti.

Septinto aukšto skyriaus vedėja tada man pasakė: „Žinai,
per 38 savo medicinos praktikos metus dar nemačiau ir nepa-
tyriau tokio stebuklo.“

Pažiūrėkite čia, mano brangūs broliai ir seserys Viešpatyje,
štai mano atsinaujinusios kojos. Rodau jas jums ne norėdama
pasipuikuoti, ne iš tuštybės, o tik norėdama pašlovinti Dievą,
patvirtinti jums Viešpaties, mūsų visagalio gyvojo Dievo dar-
bų didybę ir Jo begalinę meilę. (*Glorija žengia kelis žingsnius
pirmyn ir atgal, publika ploja.*)

Kitas didžiulis stebuklas, kurį padarė Viešpats, yra mano
krūtys. Kadaisė buvau labai išdidi ir tuščiagarbė moteris.
Mano šūkis buvo toks: „Moteris turi džiaugtis ir naudotis savo
žavesiu, visomis gamtos jai duotomis grožybėmis.“ Ir sakiau
sau, jog geriausia, ką turiu – tai mano moteriškas kūnas, krū-
tys, kojos ir apskritai visa figūra. Visada norėjau visa tai pa-
brėžti, paryškinti.

Visada išryškinau visus savo moteriškus privalumus,
figūros apvalumus, ekstravagantiškai judindavau klubus. Ir
traukdavau į save dėmesį. Visada dėvėdavau drabužius su gi-
lia iškirpte, atidengdama savo gražų biustą. Įsiteigiau sau, kad
turiu gražias kojas. Ir pažiūrėkite, brangūs broliai ir seserys

Viešpatyje, būtent šie mano tuštybės „favoritai“ labiausiai nukentėjo! Jie tiesiog sudegė ir atrodė siaubingai.

Bet leiskite grįžti prie Viešpaties stebuklų. Nuėjau pas anksčiau mane gydžiusį gydytoją – tuomet, kai buvau gana aktyvi ir sportiška. Įsivaizduokite: gydytojas, įpratęs matyti pasitikinčią savimi, arogantišką moterį, badaujančią kaip išprotėjusi, kad sulieknėtų, kaip dulkių siurblys geriančią įvairiausias tabletes ir svorio mažinimo produktus, pamatė, kad mano kūną pusiau apdegęs ir sužalotas. Jis negalėjo patikėti savo akimis. Apžiūrėjęs mane moderniausia įranga pasakė: „Žinai ką, su šiuo mažu dar likusiu kepenų gabalėliu tu gali gyventi. Bet tavo kiaušidės, mano brangioji, taip susitraukusios ir suragėjusios, kad primena tik saują džiovintų vynuogių. Todėl niekada nebegalėsi turėti vaiku.“

Pagalvojau sau: „Ačiū tau, Dieve, kad dabar man nebereikia rūpintis kontraceptikais. Natūraliu būdu tapau nevaisinga. Šlovė Tau, Viešpatie, už tai ir dėkoju!“ Net apsidžiaugiau, kad dabar dėl šito dalyko nebereikia nerimauti. Tačiau po pusantų metų toje vietoje, kur buvo krūtys, pajutau niežulį. Mano šonkaulius dengė jau šiek tiek daugiau odos, ir ji išsitempė. Skaudėjo. Staiga mano biustas išsipūtė – išaugo krūtys. Buvo nuostabu ir visiškai nepaaiškinama, kad staiga vėl turėjau krūtis! Ar žinote, kokia viso to priežastis? Supratau, kad, nepaisant sudegusių kiaušidžių, buvau nėščia. Tad Dievas vėl davė man krūtis, kad savo pienu galėčiau maitinti nuostabią sveiką man gimusią dukrelę! Šios jauniausios mano dukters vardas yra Marija Chosė. Mėnesinės normalizavosi, susibalansavo visi moteriški hormonai ir mano kiaušidės vėl pradėjo gaminti kiaušinėlius.

Štai tokie yra mano kūnui nutikę Viešpaties stebuklai, apie kuriuos dabar galiu liudyti.

Kitas įvykio aspektas

O dabar atidžiai paklauskite! Papasakojau fizinį, materialų savo nelaimingo atsitikimo aspektą, tačiau dar nuostabesnis yra kitas šios nelaimės aspektas – tai neįsivaizduojama ir nuostabi patirtis. Turite žinoti, kad nuostabiausia, neįtikimiausia šio nelaimingo atsitikimo patirtis buvo tai, ką dabar pabandysiu papasakoti, nors žodžiais ir mūsų žemiškomis formuluotėmis to perteikti neįmanoma.

Tuo metu, kai mano apanglėjęs kūnas gulėjo ant šlapios žemės, aš pati (mano siela) buvau be galo šviesiame tunelyje. Mane supo balta šviesa, spinduliuojanti ramybe ir palaima – jaučiau kažką, ko neįmanoma išreikšti žodžiais. Tiesiog trūks-ta žodžių tos akimirkos didybei perteikti. Tai buvo neįtikėtina ekstazė, neapsakoma palaima. Nesuprantu, kodėl apie mirtį dažniausiai kalbame kaip apie kažkokią bausmę. Aš tapau laisva nuo laiko ir erdvės.

Būdama nepaprastai laiminga, kupina džiaugsmo toje šviesoje judėjau į priekį. Neturėjau jokių rūpesčių. Pažvelgusi aukštyt tunelio pabaigoje pamačiau kažką panašaus į saulę, baltą šviesą. Norėdama apibūdinti spalvą sakau „baltą“, nors iš tikrųjų tos šviesos spalvos neįmanoma apsaakyti, jos negali-ma palyginti su mūsų pasaulyje egzistuojančiomis spalvomis. Šviesa buvo nuostabi – ji man buvo visa apimančios meilės, aplink mane sklindančios ramybės šaltinis; tai buvo neapsa-koma meilė ir ramybė, kokios niekada nepažinau žemėje...

Judėdama tuo tuneliu staiga tariu sau: „O, Viešpatie, juk aš miriau!..“ Tą akimirką prisiminiau savo vaikus ir ėmiau dejuoti: „Dieve, mano vaikai! O kaipgi mano vaikai?“

Iki tol gyvenime visada buvau tokia užsiėmusi, kad vis neužtekdavo laiko vaikams. Anksti ryte išeidavau iš namų užkariauti pasaulio ir grįždavau vėlai vakare. Dėl šios priežasties nesugebėjau tinkamai pasirūpinti savo šeima ir vaikais. Ir stai ga pamačiau savo gyvenimo menkumą ir skurdą. Mane apėmė baisi širdgėla.

Tą vidinės tuštumos akimirką, prisiminusi savo vaikus, praradau laiko ir erdvės pojūtį. Vėl pažvelgiau aukštyn ir pamačiau kažką gražaus. Per vieną akimirką pamačiau visus savo gyvenimo žmones – tiek gyvus, tiek jau mirusius. Apkabinau savo prosenelius, senelius, tėvus, tuos, kurie jau buvo mirę, – žodžiu, visus! Tai buvo nuostabi, pakylėjanti akimirka.

Supratau, kaip klydau dėl reinkarnacijos. Taip praktiškai pati sau įmušiau įvartį, nes visada fanatiškai gyniau reinkarnaciją. Kartą kažkas pasakė, kad mano prosenelė reinkarnavosi ir tapo man pažįstamu žmogumi, tačiau nesakė, kuriuo konkrečiai. O kadangi apsilankymas pas būrėją kainavo labai brangiai, taip ir neišsiaiškinau, kas tas žmogus. Nuolat sutikdavau žmones, kuriuos įtardavau esant savo persikūnijusiais seneliais ar proseneliais. O dabar apkabinau juos visus – ir senelius, ir prosenelius. Kaipmat karštai apsikabinome; apkabinau visus, kuriuos pažinojau, ir gyvus, ir mirusius, tokius skirtingus, gyvenančius skirtingose vietose ir skirtingomis aplinkybėmis, – visus vienu metu.

Tik mano dukrelė išsigando, kai prisiglaudžiau ją prie savęs. Tada jai buvo devyneri, savo žemiškoje tikrovėje būtent tą akimirką ji iš tikrųjų pajuto mano apkabinimą. Artimiesiems bijant dėl mano gyvybės, kai vis dar buvau be sąmonės,

ji jautė mane ir mano apkabinimus, nors dažniausiai tokių apkabinimų iš ano pasaulio nejaučiame. Pajutus tokią nuostabią būseną laikas sustojo, nejaučiau savo kūno svorio.

Dabar nebežiūrėjau į žmones taip, kaip anksčiau. Per savo žemiškąjį gyvenimą visada kreipdavau dėmesį į tai, ar žmogus storas, ar lieknas, gražus ar bjaurus, ar koks tamsiaodis, ar gerai apsirengęs... Pagal tai skirsčiau žmones ir buvau kupina išankstinių nuostatų bei ciniškos kritikos. Apie ką nors kalbėdama niekada nepamiršdavau kaip reikiant pakritikuoti. Bet dabar buvo kitaip. Dabar mačiau ir jų vidinį pasaulį – kaip nuostabu buvo apkabinus matyti jų mintis ir jausmus! Ir taip vienu metu spausdama prie savęs juos visus kilau vis aukščiau ir aukščiau. Jaučiausi vis labiau kupina ramybės ir laimės. Kuo aukščiau kilau, tuo labiau supratau, kad tuoj pasieksiu kažką nuostabaus.

Šio kelio pabaigoje pamačiau ežerą, nuostabų ežerą, apsuptą tokių nuostabių medžių, tokių gražių, kad neįmanoma apsakyti! Ir dar gėles: jų čia buvo įvairiausių spalvų, jų kvapas buvo toks malonus – tiesiog trūksta žodžių. Aplink spinduliavo tyra meilė. Taip pat buvo du tarsi vartus atstojuojantys medžiai. Ten, anapus, viskas labai skiriasi nuo to, prie ko mes įpratę čia, gyvendami žemėje. Net spalvos kitokios. Ten viskas nepaprastai gražu. Kažkuriuo metu pamačiau savo sūnėną, į kurį taip pat trenkė žaibas, – jis įėjo į šį nuostabų sodą. Žinojau, jaučiau, kad aš ten įžengti negaliu, dar negaliu.